

и. ѿ. това кога то сѧ приближилъ денѧтъ, привели Іисѹса въ своєто сόнмище, и сичкитъ го пытали: войстина ты ли си сынъ Божій; а Іисѹсъ ѿвѣщалъ тѣмъ: вы думате чи самъ ѿзъ. Тога зи рѣкли сичкитъ: защо ны са іѡнїи свидѣтельства, ніи сами чѹхмы това ѿ оустата негшвы. Послѣ тѣхъ повѣли Іисѹса камто Римскіятъ Преторъ, Пілата Понтийскаго, защо Іудеата а ѿладавали тога зи Римлянътъ, и за това Іудейтъ не могли сами ѿ себѣ си да придаватъ никого на смртъ. Ала Пілатъ испервшъ желалъ да издири причината, и рѣкалъ: какво злѹ направилъ тойзи Іисѹсъ; а Іудейтъ говорили, чи той назовавалъ себѣ си Щарь, и спорадъ това возмущавалъ народа противъ Кесаря. Тога зи Пілатъ попыталъ Іисѹса, ты ли си Щарь Іудеискій; а Іисѹсъ мѹ ѿвѣщалъ: ты говориша това. Насети Пілатъ проводилъ Господа Іисѹса на Щаря Ирода: защо той оузналъ чи Іисѹсъ былъ ѿ Иршовата власть. Иршъ сѧ ѿбрадовалъ на това, защо той ѿ давна мѹ сѧ ѿбѣло да види Іисѹса. Но Іисѹсъ не далъ никакавъ ѿ

Іѡан.
гл. йи.
с. єк.
т. ла.

Іѡан.

Іѡан.
гл. єк.
с. єк.

Іѡан.

Іѡан.
гл. єк.
с. єк.

Іѡан.

Іѡан.
гл. єк.